

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 95 0 К 041806 17 Квлз
Бања Лука, 04.05.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић, Горане Микеш, Горјане Попадић и Мерсиде Бјелобрк, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету осуђене Ј.Г., због кривичног дјела одузимање малолетног лица из члана 205. став 1. у вези са чланом 42а. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости бранилаца осуђене, адвоката Б.С. из П. и Ј.Ч. адвоката из Т., поднесеним против правноснажних пресуда Основног суда у Требињу број 95 0 К 041806 16 К од 05. 09. 2016. године и Окружног суда у Требињу број 95 0 К 041806 17 Кж 2 од 20.06.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 04.05.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Уважава се захтјев за заштиту законитости бранилаца осуђене Ј.Г., те се преиначава правоснажна пресуда Основног суда у Требињу број 95 0 К 041806 16 К од 05. 09. 2016. године, тако што се:

на основу одредбе члана 298. тачка а) Закона о кривичном поступку Републике Српске, оптужена Ј.Г.

ОСЛОБАЂА СЕ ОД ОПТУЖБЕ

Да је:

Након поремећених брачних односа и напуштања са дјецом брачне заједнице од супруга С.Г. из Г., те након што је Центар за социјални рад Општине Н. дана 19.10.2012. године под бројем: 05-544-3/12 донио Рјешење којим је уређено и одобрено одржавање личних односа супруга С.Г. као оца малолетне дјеце са млдб. О.Г. (рођен ... године) и млдб. М.Г. (рођена ... године), на начин како је то наведено у рјешењу и пошто је била у обавези да му омогући редован контакт са дјецом, у периоду од октобра до децембра мјесеца 2012. године није испоштовала обавезе по Рјешењу те у дане 23.10.2012., 05.11.2012., 20.11.2012., 04.12.2012. и 18.12.2012. године није омогућила контакт оца и дјеце у одређено вријеме и мјесто, а након тога у периоду од јануара до децембра мјесеца 2013. године гдје је такође по Рјешењу Центра за социјални рад Општине Н. број: 05-544-3/12 од 04.02.2013. године и Рјешењу Министарства ... број: 11/05-544-52/13 од 16.05.2013. године била дужна омогућити одржавање

личних односа С.Г. са дјецом на начин како је то наведено у рјешењу, није испоштовала обавезе по истоме те у дане 24.05., 08.06., 22.06., 06.07., 20.07., 03.08., 17.08., 31.08., 14.09., 28.09., 12.10., 26.10., 09.11., 23.11., 07.12. и 21.12.2013. године није омогућила контакт оца и дјеце у одређено вријеме и мјесто, те се исто тако понашала у периоду од јануара до децембра 2014. године и донесена Рјешења није поштовала у дане 04.01., 18.01., 01.02., 15.02., 01.03., 15.03., 29.03., 12.04., 26.04., 10.05., 24.05., 07.06., 21.06., 05.07., 19.07., 14.08., 28.08., 11.09., 25.09. и 09.10.2014. године те до краја календарске године, није омогућила виђање оца са дјецом, да би Центар за социјални рад Општине Н. био приморан донијети посебно Рјешење број 05-544-3/12 од 18.06.2014. године којим је одређен стални надзор над вршењем родитељског права према Гордић Јелени због неостваривања контакта оца са дјецом, а који стални надзор ће се вршити преко запослених радника Центра за социјални рад на начин једномјесечне посјете радника Центра код Ј. и дјеце, те доласком Ј. са дјецом у просторије Центра сваких 15 дана, а које Рјешење је потврђено Рјешењем Министарства ... број: 11/05-544-52-4/13 од 29.07.2014. године, те тако избјегавала поштовати донесене одлуке и у дужем временском интервалу онемогућавала остваривање контакта оца са малољетном дјецом,

чиме би починила продужено кривично дјело одузимање малољетног лица из члана 205. став 1. у вези са чланом 42а. Кривичног закона Републике Српске.

На основу члана 100. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске, трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Требињу број 95 0 К 041806 16 К од 05.09.2016. године (која је потврђена пресуда Окружног суда у Требињу број 95 0 К 041806 17 Кж 2 од 20. 06. 2017. године), оглашена је кривом тада оптужена Ј.Г., због кривичног дјела одузимање малољетног лица из члана 205. став 1. у вези са чланом 42а. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС), за које јој је изречена условна осуда којом јој је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) мјесеца и истовремено одређено да се та казна неће извршити уколико оптужена у року од 1 (једне) године по правоснажности те пресуде не почини исто или слично кривично дјело. Истом пресудом, на основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, у даљем тексту ЗКП РС), оптужена је обавезана да плати трошкове кривичног поступка у износу од 300,00 КМ, у року од 30 дана по правоснажности те пресуде.

Против цитираних пресуда Основног суда у Требињу и Окружног суда у Требињу, браниоци осуђене Б.С. адвокат из П. и Ј.Ч. адвокат из Т., поднијели су захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, са приједлогом да се правоснажна пресуда преиначи и осуђена

ослободи од оптужбе или да се укину првостепена и другостепена пресуда и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

У писменом одговору од 09.11.2017. године, републички јавни тужилац мр Н.В. је оспорио основаност Захтјева и предложио да се исти као неоснован одбије.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд је у смислу одредби члана 354. став 1. ЗКП РС, испитао правоснажну пресуду с аспекта оних повреда закона на које се позива подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредби члана 350. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само због повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у повреди права на одбрану, учињених у првостепеном или жалбеном поступку, а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана.

Оправдано се Захтјевом указује да је на штету осуђене погрешно примјењен Кривични закон када су радње осуђене чињенично описане у изреци правоснажне пресуде, оквалификоване као кривично дјело одузимање малољетног лица из члана 205. став 1. у вези са чланом 42а. КЗ РС.

Наиме, радња извршења кривичног дјела одузимања малољетног лица из члана 205. став 1. КЗ РС, појављује се у три облика и то: противправним задржавањем или одузимањем малољетног лица од родитеља, усвојоца, стараоца или од установе, односно лица којима је оно повјерено, потом задржавањем или спречавањем да оно буде код лица које има право на њега или онемогућавањем извршења одлуке којом је малољетник повјерен одређеном лицу.

Побијаном пресудом осуђена је оглашена кривом (према правном опису дјела у изреци пресуде) да је починила наведено кривично дјело на начин што је онемогућавала извршење одлуке којом је малољетник повјерен одређеном лицу. Другостепени суд је у жалбеном поступку, у изреци пресуде одбио жалбу осуђене и њених бранилаца и потврдио првостепену пресуду али је у образложењу своје пресуде навео да правни опис из изреке првостепене пресуде, не прати чињенични опис изреке, па како је суд везан за чињенични, а не правни опис, да је погрешан став првостепене пресуде да се у овом случају ради о онемогућавању извршења одлуке којом је малољетник повјерен одређеном лицу, те да се у овом случају ради о радњи извршења из члана 205. став 1. КЗ РС која се састоји у томе, да је осуђена спречавала дјецу која су њој повјерена на чување да она буду код лица које на њих има право (отац дјече), будући да није поступала у складу са рјешењем Центра за социјални рад Општине Н., како је то наведено у образложењу другостепене пресуде.

Међутим, у чињеничном опису радње извршења у изреци побијане пресуде није наведено да је осуђена спречавала дјецу да она буду код оца, већ је само наведено да је рјешењима Центра за социјални рад општина Н. била у обавези да оцу дјече омогући редован контакт са дјецом и да она те контакте у

више набројаних дана није омогућила. При томе, у изреци правоснажне пресуде се не наводи ни да ли су та рјешења била правоснажна, нити се наводи на који начин је осуђена онемогућавала контакте оца са малољетном дјецом.

Осим тога, осуђена не може бити извршилац предметног дјела ни за облик радње извршења који се огледа у онемогућавању извршења одлуке којом је малољетник повјерен одређеном лицу (који се осуђеној према правном опису из изреке првостепене пресуде ставља на терет) јер су правоснажном пресудом Округног суда у Требињу број 95 0 П 030932 14 Гж од 07. 11.2014. године, малољетна лица повјерена на његу, чување и васпитање управо осуђеној.

Дакле, чињенични опис дјела у изреци побијане пресуде не одражава елементе бића кривичног дјела одузимања малољетног лица из члана 205. став 1. КЗ РС, за које је том пресудом правоснажно осуђена Ј.Г., па се Захтјевом њених браниоца оправдано тврди да је том пресудом повређен Кривични закон на штету осуђене.

Из наведених разлога, овај суд је уважавањем Захтјева бранилаца осуђене, у смислу одредбе члана 356. став 1. ЗКП РС, преиначио побијану пресуду, те на основу одредбе члана 298. тачка а) ЗКП РС, ослободио од оптужбе Г.Ј. да је на начин описан у изреци те пресуде починила кривично дјело одузимања малољетног лица из члана 205. став 1. КЗ РС.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић